

[Alfred Jensen.]

lerne og Vesttysklands oprustning skal sikre freden og muliggøre forhandling. Det er måske ikke uafviseligt, at der vil komme forhandlinger, men givet er det i hvert fald, at medens tiden går, skal der ofres penge, og jeg synes, der er meget lidt trøst i de ord, vi hører om, at man ved hjælp af disse store udgifter sikrer freden. Jeg erindrer, hvordan man efter Münchenaftalen jublede i den danske presse: Freden sikret i vor tid! Freden var jo ikke sikret. Der gik knap et år, inden verden kom i krig. Nu, da der igen er stillet forslag om kollektiv sikkerhed, burde man tage under overvejelse, om man ikke burde gå den vej, som alle under krigen erkendte vi burde være gået for at sikre freden og forhindre, at verden kom i krig.

Efter vor opfattelse må man skære de militære udgifter ned; de må skæres ned med mindst halvdelen, således som jeg tidligere har foreslået. En sådan nedskæring kan finde sted, men så må man naturligvis træffe de fornødne foranstaltninger. Her vil jeg først og fremmest pege på en nedsettelse af tjenestetiden; 16 måneder er en altfor lang tjenestetid. Man kan gå betydelig længere ned og endda sikre en forsvarlig uddannelse, hvis det er det, man vil. Man kan selvfølgelig ikke opretholde en stor stående hær, en beredskabsstyrke, hvis man har en kortere tjenestetid, men den viser forholdene jo at der heller ikke er brug for. Vi mener som sagt, at tjenestetidens længde bør nedsættes.

Forøvrigt vil jeg gerne efterlyse en redegørelse for, hvornår den tjenestetidsnedsættelse, der er lovet, og som er omtalt i finansloven, træder i kraft. Der er jo nemlig megen usikkerhed om dette spørgsmål.

Jeg synes også, man bør tage fat på spørgsmålet om soldaternes lønninger. De er fastsat på et tidspunkt, da priserne var lave, end de er nu, men selv dengang var de faktisk for lave. Den tokrone er intet rimeligt vederlag til soldaterne. Jeg vil mene, at man både kan skære budgettet ned og sikre, at soldaterne får noget mere i løn.

Jeg har taget dette spørgsmål om den militære tjenestetid m. v. op, fordi det som sagt omtales i budgettet, men jeg har også taget det op, fordi vi her har en af årsagerne til vore økonomiske vanskeligheder. Jeg

mener ikke, at man, når man skal tale om de besværligheder, vort land har, kan se bort fra de virkninger, som landets udenrigs- og militærpolitik har på de økonomiske forhold. Det er så taknemligt at stå op og tale om det altfor dyre og pengeslugende boligbyggeri. Efter de oplysninger, der er givet i forbindelse med finanslovsforslaget, regner man kun med, at der fra statens side skal udlånes 500 millioner til boligbyggeriet, men militæret får en hel milliard. Det er mærkeligt, at man ikke nærmere drøfter dette spørgsmål, men det går man behændigt uden om. Man taler om nedskæring praktisk talt på alle områder undtagen lige netop på det militære område, for hvilket man ønsker at bevare bevillingerne, ja, der er endog nogle, der ønsker, at bevillingerne skal forøges. Forhåbentlig får man ikke held med de planer og ønsker, der findes i så henseende.

Der er fremsat udtalelser om boligbyggeriet og ønsker om, at vi får den husleje-forhøjelse, som regeringen tumler med. Jeg nærer ikke dette ønske. Jeg tror ikke, at man, selvom man gennemfører de forskellige foranstaltninger, her er tale om, klarer de problemer, vi står overfor. Årsagerne til vore vanskeligheder er langt mere dybtgående; derfor må der sættes ind, hvor det hjælper noget, og det bliver dels på oprustningens område, dels med hensyn til vor udenrigshandel.

Jeg hører, som andre, de mange formaninger til folket om at sætte forbruget ned, at forbruget stiger stærkere end produktionen. Når man hører disse taler, må man få det indtryk, at det står skralt til med produktionen og produktiviteten her i landet. Men det gør det ingenlunde. Vi har aldrig produceret så meget som nu. Jeg vil også have lov at sige, at den enkelte præster mere, end han gjorde tidligere — jeg tænker på dem, der arbejder, ikke på dem, der snakker om arbejdet.

Af den sidste statistik over produktion og beskæftigelse, der foreligger, fremgår det, at produktionsmængden siden 1949 er steget med 28 pct., men beskæftigelsesantallet kun med ca. 14 pct., og det vil sige, at produktiviteten er steget ganske stærkt. Hvem har fået de penge? Vi kender ikke noget til, at priserne er faldet som følge af denne produktivetsforøgelse, tværtimod, priserne har fortsat en tendens til at gå op efter. Ser man